

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 232/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Renátou Endrödyovou, Dr. Herza 26, Lučenec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 185/2016 z 8. júna 2017 uznaný vinným v bode 1 zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a v bode 2 z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, a to na tomto skutkovom základe:

«1.) od presne nezisteného mesiaca a roku, najmenej však po dobu štyroch rokov, až do leta 2015, na adrese spoločného bydliska v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a inde sexuálne zneužíval svoju dcéru maloletú [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a to tak, že ju chytal za genitálie, masíroval jej ich, pozeral jej do genitálií, čo odôvodňoval tým, že sa musí presvedčiť, či tam nemá špinu, že jej bude lepšie, ako aj hocikedy v noci ju zobudil s tým, že maloletá má horúčku a preniesol ju z jej izby do spálne, položil ju na posteľ vedľa seba. stiahol si pyžamové nohavice a od maloletej žiadal, aby mu rukou masturbovala pohlavný úd a to až do jeho sexuálneho vyvrcholenia a tiež ju obchytkával na intímnych miestach počas toho, ako sa kúpali v bazéne,

2.) *od presne nezisteného dátumu roku 2006 na adrese spoločného bydliska v [REDAKOVANÉ] mal neopodstatnené žiarlivostné prejavy voči svojej družke [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], kde ju podozrieval z mimopartnerských vzťahov, vyhrážal sa jej, že ju pripraví o strechu nad hlavou, že ju zabije, pričom sa začal vyhrážať a nadávať aj svojej maloletej dcére [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ako aj nevlastnej dcére [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. používal rôzne vulgarizmy, určoval im koľko minút sa môžu sprchovať a keď tento limit prekročili, vypol hlavný prívod vody do domu a to aj napriek tomu, že maloletá [REDAKOVANÉ] bola v tom čase v sprche a mala na sebe šampón, určoval im koľko môžu svietiť, aby neminuli veľa elektrickej energie a keď ho [REDAKOVANÉ] prosila, aby to nerobil, vyhrážal sa jej, že ju zbije a vyhodí na ulicu, keďže dom je len jeho a použil aj slová „skurvené svine, on ich živiť nebude, radšej ich zabije“ a tieto svoje vyhrážky zopakoval naposledy v presne nezistený deň mesiaca august 2016 po tom, čo sa [REDAKOVANÉ] rozhodla od neho odsťahovať spolu so svojimi dcérami a opätovne sa jej vyhrážal zabitím, čím vzbudil dôvodnú obavu u [REDAKOVANÉ], že svoje vyhrážky uskutoční a teda obavu o jej život, ako aj životy jej dcér.»*

Za to okresný súd sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov, pričom ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v odvolaní proti predmetnému rozsudku okresného súdu a v dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Vo vzťahu k zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona sťažovateľ v podstatnom namieta,

že podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie jednak tým, že ho konajúce súdy uznali vinným napriek tomu, že neexistuje jediný usvedčujúci dôkaz vykonaný zákonným spôsobom (sťažovateľ v tejto súvislosti namieta predovšetkým nezákonnosť prvého výsluchu maloletej [REDAKOVANÉ] z 15. augusta 2016, ako aj nezákonnosť druhého výsluchu maloletej [REDAKOVANÉ] z 2. septembra 2016), na základe ktorého by bolo možné ustáliť, že skutok sa stal tak, ako je popísaný vo výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa, a jednak tým, že konajúce súdy nevykonali všetky ním navrhované dôkazy, a preto považuje rozhodnutie okresného súdu, krajského súdu a aj najvyššieho súdu za arbitrárne.

Vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta absenciu presvedčivého odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôraznil, že znakom objektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania je „vyhrážanie“, ktoré musí byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, ktorou sa rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážané. Sťažovateľ všeobecným súdom taktiež vytýka, že vo vzťahu k tomuto skutku vôbec nevzali do úvahy dôkazy, ktoré svedčili v jeho prospech, a nijako sa s nimi nevysporiadali.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019 došlo tým, že vo vzťahu k zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona nie sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu presvedčivo odôvodnené.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné ľudské práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, jeho právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/96/2017 zo dňa 12.09.2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo 32/2018 zo dňa 20. 02. 2019 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/96/2017 zo dňa 12.09.2017 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo 32/2018 zo dňa 20. 02. 2019 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,00 Eur, ktoré je povinný Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd SR zaplatiť [REDAKOVANÉ] v lehote do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia

4. Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd SR sú povinní [REDAKOVANÉ] uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 415.86 Eur na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Renáty Endrôdyovej, so sídlom Dr. Herza 26. 984 01 Lučenec, v lehote do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

13. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

17. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

18. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že vo vzťahu k zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, vo vzťahu k prečinu

nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona nie sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu presvedčivo odôvodnené.

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu

Nedostatok právomoci

22. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že vo vzťahu k zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona je napadnuté uznesenie krajského súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ústavný súd konštatuje, že podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodujúcom období dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

24. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o túto námietku, sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu využitím mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania, ktoré sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, a o tomto jeho dovolaní bolo rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

25. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa teda právomoci ústavného súdu predchádza právomoc najvyššieho (dovolacieho) súdu, ktorý o jeho dovolaní – mimoriadnom opravnom prostriedku proti napadnutému uzneseniu krajského súdu aj rozhodol. Pokiaľ teda ide o túto sťažnostnú námietku identickú s dovolacou námietkou vo vzťahu k namietanému porušeniu označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu, ústavný súd na jej prerokovanie nemá právomoc.

26. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Zjavná neopodstatnenosť

27. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

28. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

29. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

30. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

31. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

32. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány

verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

33. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona nie je napadnuté uznesenie krajského súdu presvedčivo odôvodnené, ale je arbitrárne, porušujúce jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

34. Krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona v podstatnom uviedol, že úlohou okresného súdu bolo vyriešiť rozpornú dôkaznú situáciu spočívajúcu v tom, že sťažovateľ žalovanú trestnú činnosť popieral (lebo išlo o vzájomné rozpory, ktorých riešenie nepredstavovalo trestnú činnosť), pričom členovia jeho domácnosti (družka [REDAKOVANÉ], spoločná dcéra so sťažovateľom maloletá [REDAKOVANÉ] a ďalšia dcéra družky sťažovateľa [REDAKOVANÉ]) sťažovateľa zo spáchania žalovanej trestnej činnosti usvedčovali. Krajský súd konštatoval, že okresný súd sa správne priklonil k usvedčujúcim tvrdeniam označených členov spoločnej domácnosti, ktoré sú obsiahnuté prvotne v trestnom oznámení [REDAKOVANÉ] na sťažovateľa zo 4. júla 2016, ako aj vo svedeckých výpovediach všetkých usvedčujúcich svedkýň v priebehu trestného konania. Krajský súd poukázal na to, že už v označenom trestnom oznámení zo 4. júla 2016 v jeho závere [REDAKOVANÉ] uviedla, že žiada o dôkladné prešetrenie uvedených skutočností, vypočutie podozrivého [REDAKOVANÉ] a prijatie takých opatrení, ktoré zabránia dokonaniu jeho vyhrážok proti jej osobe, prípadne maloletej dcére [REDAKOVANÉ], ako aj [REDAKOVANÉ]. Podľa názoru krajského súdu možno považovať za opodstatnenú právnu kvalifikáciu zisteného konania sťažovateľa v bode 2 výroku napadnutého rozsudku okresného súdu ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené krajský súd konštatoval, že odvolanie sťažovateľa smerujúce proti výroku o vine (skutkové zistenie a právna kvalifikácia) muselo byť podľa § 319

Trestného poriadku zamietnuté ako nedôvodné. Podľa názoru krajského súdu okresný súd vykonal dostatok relevantných dôkazov a tieto v zásade aj správne vyhodnotil a dospel k akceptovateľným skutkovým a právnym záverom.

35. Keďže sa, pokiaľ ide o prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2017 stotožnil so skutkovými zisteniami a s právnou kvalifikáciou v rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 185/2016 z 8. júna 2016, ústavný súd sa oboznámil aj s príslušnou časťou tohto rozsudku okresného súdu, pričom ústavný súd na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať aj príslušnú argumentáciu rozsudku okresného súdu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

36. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s obsahom rozsudku okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, hodnotenie dôkazov vykonané krajským súdom konvenuje zásade voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu základným právam sťažovateľa. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem (konkrétne § 2 ods. 12 Trestného poriadku). Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie krajského súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a preto ústavný súd konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom sťažovateľom označeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto v rámci predbežného prerokovania ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu

37. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa, v ktorom sťažovateľ poukázal na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

38. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli objasnené všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, aby páchatel bol odsúdený len za to, čo spáchal. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé konanie, a preto jeho porušenie je aj dôvodom na podanie dovolania. Zákon pre uplatnenie dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé porušenie práva na obhajobu). Sťažovateľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal, že vykonané dôkazy bezpochyby nepreukazujú spáchanie skutku, súdy sa nevysporiadali s nezákonnosťou vykonaného výsluchu maloletej, procesne použiteľnými dôkazmi potrebnými k rozhodnutiu o vine, a zdôraznil, že jediným usvedčujúcim dôkazom zo zločinu sexuálneho zneužívania je výpoveď maloletej. Vo vzťahu k týmto dovolacím námietkam najvyšší súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 45/2009 z 15. decembra 2009 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011), v zmysle ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie

podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd konštatoval, že námietky obvineného týkajúce sa hodnotenia dôkazov (ním uvádzaných námietok vo vzťahu k obsahu a rozsahu dokazovania a vierohodnosti výpovede maloletej) nemôžu zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto podľa názoru najvyššieho súdu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Z tohto potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom

v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, 3 písm. d) dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom. Sťažovateľ záver o nezákonnosti vykonaných dôkazov oprel o ním tvrdený nezákonný výsluch maloletej [REDAKOVANÉ], ktorý je usvedčujúcim dôkazom proti nemu. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že zo spisového materiálu vyplýva, že 6. júla 2016 bolo podané trestné oznámenie na sťažovateľa pre viaceré trestné činy a 11. augusta 2016 bolo začaté trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Po začatí trestného stíhania bola maloletá [REDAKOVANÉ] 15. augusta 2016 vypočutá ako svedkyňa v prítomnosti sociálnej kurátorky a splnomocnenkyne poškodenej, pričom pri uvedenom výsluchu boli zistené skutočnosti týkajúce sa aj sexuálneho zneužívania. Z rozsudku okresného súdu vyplýva, že na tento výsluch okresný súd neprihliadal pre absenciu riadneho zákonného poučenia. Po vznesení obvinenia bola maloletá vypočutá opätovne 2. septembra 2016 v prítomnosti znalkyne z odboru psychológie, obhajcu sťažovateľa, prokurátorky, sociálnej kurátorky, ako aj splnomocnenkyne poškodenej. Bola riadne poučená, bolo možné maloletej klásť otázky. Najvyšší súd uviedol, že je pravdou, že v priebehu výsluchu došlo k zlyhaniu zaznamenávacej techniky, avšak uvedený úkon podľa názoru najvyššieho súdu možno považovať za zákonný. Najvyšší súd konštatoval, že dovolacie námietky smerujúce k zákonnosti vykonania tohto dôkazu sú opakovaním odvolacích námietok, s ktorými sa v podstate vysporiadal aj krajský súd Ani najvyšší súd nezistil, že by maloletá bola nútená nezákonným spôsobom vypovedať. Pokiaľ sťažovateľ opakovane poukazuje na „prvý“ výsluch maloletej (z 15. augusta 2016), okresný súd na tento výsluch neprihliadal. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že z tejto skutočnosti súdy nevyvodili žiadne právne dôsledky, najvyšší súd považoval za potrebné uviesť, že maloletá následne vypovedala zákonne prípustným spôsobom a okrem toho aj pred psychológom. Jej výpoveď súdy vyhodnotili v kontexte s ostatnými dôkazmi v súlade so zásadami kontradiktórnosti, rovnosti strán, ústnosti, verejnosti a bezprostrednosti. Podľa názoru najvyššieho súdu

je nepochybné, že vina sťažovateľa ako páchatel'a trestného činu bola preukázaná výpoveďami poškodených – ako maloletej, tak aj poškodenej ■■■■■■■■■■, ako aj svedkyne ■■■■■■■■■■ v súlade aj so závermi znaleckého dokazovania, ktoré nevyvrátilo hodnovernosť výpovede maloletej. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatoval, že ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol zistený.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že tento dovolací dôvod je možné uplatniť, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a preto dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, lebo nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd zdôraznil, že základom správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) by odôvodňoval naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ v dovolaní neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré považoval za naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na zákonom stanovené znaky vo vzťahu ku skutku v bode 2 s tým, že tieto musia byť preukázané výsledkami

dokazovania a konanie, ktoré tieto znaky napĺňa, musí byť v potrebnej a dostatočnej miere popísané v opise skutku, najvyšší súd uviedol, že oba skutky tak, ako boli súdmi ustálené, napĺňajú znaky skutkovej podstaty jednak zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona v bode 1 a jednak prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona v bode 2. Podľa názoru najvyššieho súdu preto ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nebol naplnený.

39. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

40. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazujú. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

41. Ústavný súd zároveň opätovne pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva, a preto nie je ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

42. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

43. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu

44. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ako aj napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje akékoľvek uvedenie dôvodov, resp. odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv spočívať.

45. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený právnou zástupkyňou, v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

46. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 96/2017 z 12. septembra 2019, ako aj napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2018 z 20. februára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

47. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

48. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu